

Arrest

nr. 164 994 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BEUSELINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 augustus 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 21 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 juli 2013 weigert ook de Raad bij arrest met nummer 107 233 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 25 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3 Op 23 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.03.2015 werd ingediend door:

Naam: F(...)

Voornaam: G(...)

Nationaliteit: Gambiaans

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een fiscale fiche 281.20 (bezoldigingen van bedrijfsleiders) voor het jaar 2014, een individuele rekening voor het jaar 2014 en loonfiches voor de periode december 2014 - februari 2015 voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder.

Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij de maandelijks uitbetaalde bedragen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Er werden geen overige documenten voorgelegd (aanslagbiljet belastingen, ...).

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)*

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een kennelijke fout aan en de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar syntheseseminarie het volgende uiteen:

“5.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden opdat een verblijf van meer dan drie maanden aan haar wordt toegekend.

De bestreden beslissing suggereert dat haar echtgenoot niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zulks is onmogelijk gelet op de gegevens welke aan de aanvraag werden ingediend en gelet op het feit dat zulks tegenstrijdig is aan het eerder ingenomen standpunt (weergegeven op het aanvraagformulier).

Op deze wijze miskent de bestreden beslissing o.a. artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het bijzonder daar waar deze wet voorschrijft dat aan deze voorwaarde in ieder geval is voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit stukken toegevoegd aan de aanvraag blijkt onomstotelijk dat de heer S(...) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

6.

Verweerster wenst in het bezit te worden gesteld van stukken die aantonen dat de heer S(...) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In het licht daarvan, werd aan verweerster o.a. het volgende overgemaakt:

- Fiche 281.20 waaruit de bezoldigingen én de voordelen van alle aard (deze voordelen worden niet door verweerster vermeld) in 2014 blijken
- Loonfiches voor 2014 tot en met februari 2015 teneinde aan te tonen dat deze inkomsten actueel en stabiel zijn.
- Een individuele rekening voor 2014 waar dit alles in detail wordt begroot en de belastingen worden vermeld.

Daar waar verweerster aldus opmerkt dat zij geen zicht had op de netto-inkomsten van de heer S(...), is zulks niet correct. Aan de hand van de toegevoegde stukken kon verweerster wel degelijk vaststellen dat de inkomsten van de heer S(...) meer dan toereikend zijn en de minimumgrens ver overstijgen.

Dit werd zelf erkend in het aanvraagformulier nu daarin wordt vermeld dat verzoekster aantoont dat haar echtgenoot voldoende bestaansmiddelen heeft, daarin geen bijkomende gegevens werden opgevraagd én verzoekster ook naderhand nooit werd verzocht bijkomende gegevens over te maken.

Zo verweerster dit ontkent, zal zij dat willen aantonen. Het moge duidelijk zijn dat verweerster weinig redelijk of voorzichtig is geweest nu verzoekster n.a.v. het indienen van het aanvraagformulier niet werd verzocht bijkomende gegevens omtrent de inkomsten van haar echtgenoot over te maken en zulks ook

naderhand nooit aan haar werd verzocht. De werkwijze van verweerster werkt eindeloze procedures en herhaalde aanvragen in de hand.

7.

Het is bovendien onbegrijpelijk dat verweerster van oordeel is dat zij over onvoldoende gegevens beschikt.

Verweerster verwijst in het bijzonder naar een vermeend ontbrekend aanslagbiljet. Verweerster vraagt het onmogelijke.

Verweerster wenst actuele gegevens, waardoor een overzicht van de inkomsten 2013 niet zou volstaan, en de inkomsten 2014 worden meegedeeld (aangevuld met de op dat ogenblik beschikbare gegevens voor 2015).

Nu wenst zij een aanslagbiljet voor de inkomsten 2014. De aanvraag werd ingediend op 25 maart 2015. Het is evident dat er op dat ogenblik nog geen aanslag voorhanden is voor de inkomsten van 2014 – er was zelfs nog geen aangifte ingediend. Een zelfstandige ontvangt deze aanslag slechts in 2016 en de aanslag is zelfs op heden niet beschikbaar.

Daarnaast beklagt verweerster er zich over dat ze geen kennis had van het bedrag van de sociale lasten. Deze worden evenwel betaald door de vennootschap en maken aldus deel uit van de voordelen in natura, waarvoor wel degelijk een fiche 281.20 werd overgemaakt.

Het verweer van verweerster is aldus eenvoudigweg niet correct. Door de door verzoekster overgemaakte gegevens samen te leggen, beschikte verweerster wel degelijk over een volledig dossier. Dit is ook de reden waarom verzoekster nooit werd verzocht (nu middels aanvraagformulier, noch naderhand) om bijkomende gegevens over te maken.

8.

Verzoekster heeft de financiële positie van de heer S(...) wel degelijk gedetailleerd toegelicht en gestaafd.

De heer S(...) is bestuurder van de N.V. D(...), met zetel te (...) en met ondernemingsnummer (...) (vanaf hier de Vennootschap). De heer S(...) bezit bovendien 91% van de aandelen van de Vennootschap.

De Vennootschap is de eigenaar en uitbater van een residentie met serviceflats gelegen te (...).

Volledigheidshalve, wordt opgemerkt dat de heer S(...) eigenaar is van de woning waar verzoekster en de heer S(...) verblijven (zie stuk 8, de heer S(...) kocht het aandeel van zijn voormalige echtgenote in).

9.

De heer S(...) is gedelegeerd bestuurder en ontvangt in die hoedanigheid:

- Bezoldigingen ten bedrage van 21.590,52 euro (2014)
- Voordelen van alle aard, waaronder
 - o Het gebruik van een wagen, Renault Berlingo
 - o Het gebruik van een wagen Renault Laguna
 - o Betaling van de elektriciteits- en gasfacturen voor zijn woning
 - o Betaling van de onroerende voorheffing op zijn woning
 - o Betaling van zijn telefoonrekeningen
 - o Betaling van zijn rekeningen voor waterverbruik in zijn woning
 - o Betaling van zijn sociale lasten ten belope van 4.776,72 euro

Het geheel van deze voordelen van alle aard wordt fiscaal begroot op 9.668,73 euro. 6

Zulks leidt tot een bruto-inkomen van 31.259,25 euro.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat de heer S(...) een hele reeks kosten niet moet dragen, waaronder aan de wagen (incl. verkeersbelasting), verbruik van elektriciteit, gas, water, telefonie en internet, ... Zulks blijkt uit de fiche toegevoegd als stuk III doch verzoekster kan alle stukken ter staving voorleggen.

Na aftrek van de sociale lasten, rest nog een jaarinkomen van 23.491,83 euro.

Volgens de berekeningen van zijn vaste boekhouder, leidt zulks tot een te betalen som aan belastingen van 4.258,34 euro.

Het netto-inkomen bedraagt aldus 19.233,49 euro.

10.

Het geïndexeerde leefloon (voor het jaar 2015) bedraagt 13.339,39 euro. 120% daarvan bedraagt 16.007,27 euro.

M.a.w. krachtens artikel 40ter had verweester op basis van de aan haar overgemaakte informatie in ieder geval tot het oordeel moeten komen dat de bestaansmiddelen van de heer S(...) stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Verweester miskende aldus de wettelijke bepalingen bij de uitoefening van de door haar toegekende bevoegdheid. Nochtans bevestigde het Grondwettelijk Hof reeds dat, van zodra wordt aangetoond dat de inkomsten meer bedragen dan 120% van het leefloon, geen bijkomende stukken moeten neergelegd worden (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).

11.

Uiteraard kon verzoekster geen aanslagbiljet voorleggen: de aanslagbiljetten voor het inkomstenjaar 2014 zijn zelfs op dit ogenblik nog niet voorhanden.

Het alternatief voor verzoekster was de inkomsten van 2013 (inclusief aanslagbiljet) voor te leggen. In dat geval, had verweester evenwel geopperd dat deze inkomsten niet actueel zijn.

Louter volledigheidshalve worden ook de aangifte en de aanslag voor de inkomsten 2013 toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat deze inkomsten bijzonder gelijklopend zijn (hoewel zij in stijgende lijn gaan), zie stuk 4 en 5. Zulks toont andermaal aan dat de heer S(...) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige beslissingen.

12.

Verzoekster voelt zich aldus gegriefd door de bestreden beslissing daar waar deze beslissing de duidelijke, wettelijke, bepaling miskent krachtens hetwelk zij verplicht is de bestaansmiddelen toereikend, stabiel en regelmatig te achten indien deze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zijnde (voor 2015) 16.007,27 euro, daar waar verzoekster aan de hand van stukken ter staving aantoonde dat deze netto-inkomsten minstens 19.233,49 euro bedragen.

Meer nog, uit alle aan verweester overgemaakte stukken blijkt duidelijk dat de inkomsten van de heer S(...) deze som aanzienlijk overstijgen en aldus verweester een kennelijke fout heeft begaan bij de uitoefening van haar bevoegdheid en op deze wijze zowel artikel 40ter van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt immers dat verweester met de nodige diligentie de haar overgemaakte stukken beoordeelt. Zo maakt zij o.a. geen gewag van de voordelen van alle aard welke de heer S(...) geniet (en welke nochtans een kleine 10.000 euro bedragen).

Datzelfde voorzichtigheidsbeginsel verzet zich ertegen dat verzoekster enerzijds niet wordt verzocht bijkomende gegevens over te maken (noch in het aanvraagformulier, noch naderhand) doch anderzijds op die grond een negatieve beslissing wordt genomen. Zulks is bovendien niet redelijk.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dan weer dat verweester niet enerzijds bewijzen van recente inkomsten opvraagt doch anderzijds zich beklagt over de afwezigheid van een aanslagbiljet voor deze inkomsten daar waar zulks onmogelijk is."

3.2 In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde een kennelijke fout heeft begaan bij de oefening van zijn bevoegdheid, kan worden aangenomen dat zij hiermee doelt op een kennelijke beoordelingsfout en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat

iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (door de verzoekende partij tevens het voorzichtigheidsbeginsel genoemd) dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...).”

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het feit dat de gemachtigde, na de voorgelegde bewijzen te hebben besproken, oordeelt dat hij op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon – de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij – en dat bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over “*stabiele, toereikende en toereikende*” bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij stelt in haar synthesememorie dat de bestreden beslissing suggereert dat haar echtgenoot niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar dat zulks onmogelijk is, gelet op de gegevens welke bij de aanvraag werden ingediend en gelet op het feit dat zulks tegenstrijdig is aan het eerder ingenomen standpunt (weergegeven op het aanvraagformulier).

Met betrekking tot *“het eerder ingenomen standpunt (weergegeven op het aanvraagformulier)”* waarnaar de verzoekende partij verwijst, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts voor het eerst bij haar synthesesmemorie de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 25 maart 2015 als stuk 9 voegt en dat zij tevens slechts voor het eerst in haar synthesesmemorie in dit verband een nadere uiteenzetting geeft, met name dat in het *“aanvraagformulier”* vermeld zou zijn dat de verzoekende partij aantoonde dat haar echtgenoot voldoende bestaansmiddelen heeft en daarin geen bijkomende gegevens werden opgevraagd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift daarentegen slechts zonder meer aangaf dat zulks (met name dat haar echtgenoot niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen) onmogelijk is, gelet op het feit dat zulks tegenstrijdig is aan het eerder ingenomen standpunt (bij de aanvraag om België te betreden met het oog op het huwelijk).

De Raad wijst erop dat artikel 39/81, vijfde tot zevende lid luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

(...)

Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat het betrokken onderdeel van het enig middel, zoals het werd geformuleerd in het verzoekschrift, onontvankelijk is. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift – op basis waarvan overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet de ontvankelijkheid van de middelen dient te worden beoordeeld – immers in het geheel na uiteen te zetten op welke manier er sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid met een *“eerder ingenomen standpunt (bij de aanvraag om België te betreden met het oog op het huwelijk)”* en geenszins duidelijk maakt op welke aanvraag zij precies doelt. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat uit het administratief dossier (met name uit de verklaringen die de verzoekende partij aflegde in het kader van haar op 31 augustus 2010 ingediende asielaanvraag) blijkt dat zij op 30 augustus 2010 het grondgebied heeft betreden en dit op illegale wijze. Gezien onder ‘middel’ moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972), is het enig middel in deze mate onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel in haar synthesesmemorie een andere wending geeft en een nadere uiteenzetting toevoegt, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee in haar synthesesmemorie een nieuw middel ontwikkelt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 39/81, zevende lid *juncto* voormeld artikel 39/60 en tevens teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat in haar synthesesmemorie na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift dit onderdeel van het enig middel op deze (nieuwe) wijze naar voren heeft gebracht, zodat het voor het eerst in de synthesesmemorie aangehaalde nieuwe ‘middel’ laattijdig en zodoende onontvankelijk is (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het betoog van de verzoekende partij, met name dat de gemachtigde op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet kon besluiten dat de echtgenoot

van de verzoekende partij niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken, wijst de Raad op het volgende.

De verzoekende partij wijst in haar syntheseseminarie op de stukken die werden overgemaakt om aan te tonen dat haar echtgenote over zulke bestaansmiddelen beschikt, met name een fiche 281.20 waaruit de bezoldigingen én de voordelen van alle aard in 2014 blijken, loonfiches voor 2014 tot en met februari 2015 en een individuele rekening voor 2014. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voormelde stukken heeft voorgelegd, met uitzondering echter van een fiche 281.20 waaruit de voordelen van alle aard in 2014 zouden moeten blijken. Op de enige voorgelegde "*FICHE Nr. 281.20 (BEZOLDIGINGEN VAN BEDRIJFSLEIDERS) – JAAR 2014*" is onder "*9. BEZOLDIGINGEN*" enkel naast "*a) Periodieke bezoldigingen*" een bedrag ingevuld, terwijl naast "*c) Voordelen van alle aard*" slechts "*NIHIL*" werd ingevuld. Een andere fiche (of enig ander document) dat betrekking heeft op de voordelen van alle aard in 2014 werd blijkens het administratief dossier niet voorgelegd. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een stuk 3 toevoegt (waarnaar zij ook in de inventaris van haar syntheseseminarie verwijst), met name een "*FICHE Nr. 281.20 (BEZOLDIGINGEN VAN BEDRIJFSLEIDERS) – JAAR 2014*", waarop onder "*9. BEZOLDIGINGEN*" naast "*c) Voordelen van alle aard*" een bedrag ingevuld staat, maar hierbij dient te worden vastgesteld dat dit stuk slechts voor het eerst bij het verzoekschrift werd gevoegd. Gezien blijkens het administratief dossier op het moment van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen stukken voorlagen die zich uitspreken over de voordelen van alle aard (met uitzondering van een stuk dat in dit verband "*NIHIL*" vermeldt), kan de verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten de voordelen van alle aard niet te hebben vermeld in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en met deze voordelen bij zijn beoordeling geen rekening te hebben gehouden.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat het onbegrijpelijk is dat de gemachtigde van oordeel is dat hij over voldoende gegevens beschikt, dat hij in het bijzonder naar een vermeend ontbrekend aanslagbiljet verwijst en dat hij het onmogelijke vraagt. De verzoekende partij geeft aan dat de gemachtigde een aanslagbiljet voor de inkomsten 2014 wenst, dat de aanvraag werd ingediend op 25 maart 2015 en dat het evident is dat er op dat ogenblik nog geen aanslag voorhanden is voor de inkomsten van 2014, dat er zelfs nog geen aangifte was ingediend. De Raad wijst er echter op dat nergens in de bestreden bijlage 20 wordt aangegeven dat de gemachtigde de voorlegging van een aanslagbiljet voor de inkomsten 2014 wenste. In de bestreden beslissing wordt slechts aangegeven dat uit het geheel van de voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen, dat er immers loonfiches voorgelegd werden uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon, dat deze documenten niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, aangezien bij de maandelijks uitbetaalde bedragen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, en dat er geen overige documenten werden voorgelegd (aanslagbiljet belastingen, ...). Zodoende blijkt uit de gebruikte bewoordingen niet alleen dat de gemachtigde slechts verwijst naar een "*aanslagbiljet belastingen*" bij wijze van voorbeeld en geenszins te kennen geeft dat alleen dit document zou volstaan of dat de aanvraag zou zijn afgewezen wegens het ontbreken van dit document, bovendien verwijst de gemachtigde ook in het geheel niet naar het feit dat dit document betrekking zou moeten hebben op de "*inkomsten 2014*", zoals de verzoekende partij in haar syntheseseminarie voorhoudt. Zodoende dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband in het kader van het redelijkheidsbeginsel nog aanvoert dat de gemachtigde enerzijds geen bewijzen van recente inkomsten opvraagt doch zich anderzijds beklaagt over de afwezigheid van een aanslagbiljet voor deze inkomsten, daar waar zulks onmogelijk is, kan in de eerste plaats verwezen worden naar het bovenstaande. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook geenszins dat de gemachtigde de verzoekende partij zou hebben verweten geen bewijzen van "*recente*" inkomsten te hebben voorgelegd, doch slechts dat de gemachtigde heeft aangegeven dat hij op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, waarbij hij benadrukt dat bij de maandelijks uitbetaalde bedragen die blijken uit de voorgelegde bewijzen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (zoals sociale lasten). Ook in deze mate mist het betoog van de verzoekende partij dan ook feitelijke grondslag.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde zich beklaagt over het feit dat zij geen kennis had van het bedrag van de sociale lasten, dat deze evenwel betaald worden door de

vennootschap en aldus deel uitmaken van de voordelen van natura, waarvoor wel degelijk een fiche 281.20 werd overgemaakt. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich voor het eerst in haar synthesesmemorie concreet richt tegen dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hoger werd reeds aangegeven dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie niet zonder meer nieuwe middelen kan ontwikkelen en dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven waarom zij dit middel niet reeds in haar verzoekschrift heeft ontwikkeld. Zodoende is ook dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie verwijst naar hetgeen de referentiepersoon in zijn hoedanigheid van gedelegeerd bestuurder ontvangt, met name bezoldigingen en voordelen van alle aard, waarna zij deze voordelen opsomt en onder meer verwijst naar de betaling van de sociale lasten, benadrukt de Raad nogmaals dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat een fiche 281.20 of enig document werd voorgelegd, waaruit blijkt dat voordelen van alle aard aan de referentiepersoon werden toegekend, laat staan documenten waaruit blijkt waaruit deze voordelen zouden bestaan en ter hoogte van welke bedrag deze werden toegekend. De Raad merkt in dit verband nog op dat ook uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 – waarvan de gemachtigde geen kennis had bij het nemen van de bestreden bijlage 20 – zelfs niet blijkt op welke concrete voordelen van alle aard het aangegeven bedrag betrekking heeft. Ook met dit betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat bij de maandelijks uitbetaalde bedragen nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (zoals sociale lasten) en dat hij aldus geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Hierbij benadrukt de Raad dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie op zich niet betwist dat zulke inhoudingen niet blijken uit de daadwerkelijk bij de aanvraag voorgelegde en door de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden beoordeelde documenten.

In de mate dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie haar situatie nader toelicht (onder meer met betrekking tot haar vennootschap) en berekeningen opneemt aangaande haar netto-inkomen en dit vergelijkt met 120 procent van het geïndexeerd leefloon, dient te worden benadrukt dat zij zich hierbij stoelt op documenten die niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat de gemachtigde deze niet in zijn beoordeling kon betrekken. Ook de Raad kan zich voor zijn wettigheidstoetsing slechts plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zodat hij geen rekening kan houden met dit betoog en met de verschillende stukken die de verzoekende partij slechts voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Tevens dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad als annulatierechter is om in de plaats van de gemachtigde de thans voorgelegde stukken te gaan beoordelen en dat het naderhand voorleggen van bepaalde stukken de wettigheid van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – wettigheid die dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissing – niet kan aantasten.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat haar echtgenoot eigenaar is van de woning waar zij verblijven, dient niet alleen te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde kennis had van het stuk waarnaar de verzoekende partij in dit verband verwijst, maar dat de verzoekende partij ook niet duidelijk maakt op welke manier dit betoog afbreuk zou kunnen doen aan de in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf opgenomen motivering.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegde documenten, en dat hij deze niet correct, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 40ter, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, zodat aan deze beslissing geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE